

sygn. akt I C 2220/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Janicki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 14 marca 2022 roku w W.

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.**

przeciwko **M. O.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 3 617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

I. Stanowiska stron

(...) S.A. z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od M. O. 14 454,15 zł z maksymalnymi odsetkami za opóźnienie od 17 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała, że dochodzi zapłaty z weksla in blanco, wystawionego przez pozwaną na zabezpieczenie pożyczki, a wypełnionego przez powódkę 18 marca 2020 r. zgodnie z deklaracją wekslową z zadłużeniem na dzień wypełnienia weksla (pозew k. 2).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Zarzuciła wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Wskazała, że gdyby powódka stosowała się do deklaracji wekslowej, nie miałaby prawa wypełnić weksla na żadną kwotę – ani bowiem nie ziszcila się w dacie wypełnienia weksla żadna z przesłanek wypełnienia weksla, ani nie istniało żadne zadłużenie z umowy pożyczki wekslem zabezpieczonym. Ponadto podniósł z ostrożności szereg innych zarzutów, m.in. że pozwana złożyła oświadczenie w trybie art. 45 ust. 1 u.k.k. o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego oraz zarzucił bezskuteczność wypowiedzenia umowy (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 32-35, 68-71).

Powódka z kolei, z ostrożności, wniosła o zasądzenie wymagalnych rat pożyczki w razie uznania wypowiedzenia za nieskuteczne (k. 90v). Abstrahowała jednakże od podstawy faktycznej powództwa wiążącej sąd (art. 321 § 1 k.p.c.) i niemożliwej do modyfikacji w postępowaniu uproszczonym (art. 5054 § 1 k.p.c.), którą było roszczenie wekslowe. Stosunek podstawowy stanowił wyłącznie uzasadnienie wypełnienia weksla in blanco (istnienia roszczenia wekslowego), a nie dochodzone niniejszym procesem roszczenie, co stanowi zasadniczą i fundamentalną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy różnicę. Tym samym próba zmiany podstawy faktycznej powództwa z roszczenia wekslowego na roszczenie oparte na stosunku podstawowym była zgodnie z art. 5054 § 1 k.p.c. nieskuteczna. Gdyby sąd orzekł w przedmiocie roszczenia ze stosunku podstawowego w oderwaniu od roszczenia wekslowego (tj. zasądził takie roszczenie, mimo że nie spowodowało ono powstania dochodzonego roszczenia wekslowego), dopuściłby się rażącego naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. Z twierdzenia, że powódka nie miała obowiązku dołączać do pozwu umowy (k. 93), nie wynika wcale, że ma ona prawo, jeśli okaże się, że jej roszczenie wekslowe, którego dochodziła pozwem, nie istnieje, zmienić podstawę faktyczną i dochodzić roszczenia ze stosunku podstawowego. Prawo do późniejszego

przedłożenia dokumentów wykazujących stosunek podstawowy ma tylko takie znaczenie, że w ten sposób powódka ma prawo uzasadniać, że roszczenie wekslowe, którego dochodzi, rzeczywiście powstało z uwagi na treść istniejącego w chwili wypełnienia weksla in blanco stosunku podstawowego.

Żadna ze stron nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy (uzgodnienie stanowiska pozwanej k. 147, 149).

II. Ustalenia faktyczne

Powódka jest przedsiębiorcą udzielającym pożyczek konsumentom (okoliczność powszechnie znana).

5 sierpnia 2019 r. pozwana zawarła z powódką umowę pożyczki gotówkowej. Całkowita kwota pożyczki (kwota rzeczywiście wypłacona na rachunek pozwanej) wyniosła 7 000 zł. Ustalono, że pożyczka zostanie spłacona w 36 równych miesięcznych ratach, począwszy od 15 września 2019 r. Ustalono następujące koszty pożyczki: oprocentowanie 9,84% w skali roku, opłata przygotowawcza 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne 5 771 zł i wynagrodzenie za (...) 1 100 zł. Tym samym całkowity koszt pożyczki 7 000 zł na 36 miesięcy określono w wysokości 9 236 zł, a wysokość miesięcznej raty na kwotę 451 zł. Zastrzeżono odsetki za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie. Zastrzeżono na rzecz powódki uprawnienie do wypowiedzenia umowy za 30-dniowym okresem wypowiedzenia w razie opóźnienia w płatności kwoty równej jednej racie przekraczającego 30 dni, pod warunkiem uprzedniego wezwania pozwanej do zapłaty zaległości w terminie 7 dni (kserokopia umowy pożyczki k. 105-108).

Na zabezpieczenie spłaty pożyczki pozwana wystawiła weksel in blanco. Zgodnie z zawartym między stronami porozumieniem powódka miała prawo wypełnić ten weksel na sumę aktualnego zadłużenia w przypadku opóźnienia w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekraczającego 30 dni, po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty w terminie 7 dni (deklaracja wekslowa k. 4).

Pozwana do 27 grudnia 2019 r. dokonała spłat w łącznej kwocie 1 804 zł (bezsporne, wydruk z systemu powódki k. 99).

18 lutego 2020 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty 902 zł w terminie 7 dni. Wskazała, że tyle wynoszą 2 zaległe raty pożyczki. Wezwanie zostało pozwanej doręczone 24 lutego 2020 r., po awizowaniu 3 dni wcześniej (wezwanie k. 111, potwierdzenie doręczenia k. 112).

18 marca 2020 r. powódka sporządziła pismo z wypowiedzeniem umowy za 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Wypowiedzenie zostało pozwanej doręczone 14 kwietnia 2020 r., po awizowaniu 23 marca 2020 r. (wypowiedzenie k. 113, potwierdzenie doręczenia k. 114).

Jednocześnie (18 marca 2020 r.) wypełniła weksel, wpisując kwotę zadłużenia 14 454,15 zł i termin płatności 16 kwietnia 2020 r. Kwotę tę wyliczyła jako sumę 14 432 zł niespłaconej pożyczki oraz 22,15 zł umownych odsetek za opóźnienie (wypowiedzenie wraz z wezwaniem do wykupu weksla k. 113, weksel k. 11).

III. Ocena dowodów

Zgromadzona dokumentacja nie budziła wątpliwości sądu, nie była też przez żadną ze stron kwestionowana.

IV. Ocena prawna

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Weksel in blanco został bowiem wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem.

O oddaleniu powództwa zdecydowały dwie przyczyny: po pierwsze, związanie sądu żądaniem pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.), po drugie, obowiązek badania z urzędu zawartej z konsumentem umowy pod kątem abuzywności jej postanowień (art. 3851 § 1 k.c.).

a) Granice powództwa

Powódka dochodziła roszczenia wekslowego. Weksel, który był podstawą tego powództwa, stanowił wystawiony przez pozwaną weksel gwarancyjny in blanco. Weksel taki tworzy zobowiązanie wekslowe o tyle tylko, o ile zostanie przez jego posiadacza wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym. Porozumienie wekslowe uprawniało powódkę do wypełnienia weksla pod ściśle oznaczonymi warunkami, które musiały ziścić się kumulatywnie. Mianowicie, po pierwsze mogło to nastąpić w przypadku opóźnienia w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekraczającego 30 dni, a po drugie, wyłącznie na kwotę aktualnego (na dzień wypełnienia weksla) zadłużenia pozwanej.

Tymczasem, jak zostanie to dalej szczegółowo wyłożone, na dzień wypełnienia weksla pozwana nie miała (żadnej) zaległości w stosunku do powódki, nie ziściła się więc przesłanka wypełnienia w ogóle weksla gwarancyjnego. Wynika to z działania sankcji z art. 3851 § 1 k.c. ex lege (bez potrzeby podnoszenia przez konsumenta jakichkolwiek zarzutów) i ex tunc (od momentu zawarcia umowy), co wynika z wiążącego orzecznictwa (...), którym każdy sąd krajowy, rozpatrujący sprawy z udziałem konsumentów, jest związany.

Mając na uwadze powyższe, weksel in blanco został wypełniony wbrew zobowiązaniu wekslowemu, tym samym nie tworzy po stronie pozwanej żadnego zobowiązania. Powództwo oparte na roszczeniu wekslowym jest zatem w całości niezasadne.

Sąd nie może natomiast w świetle art. 321 § 1 k.p.c. zasądzać roszczenia ze stosunku podstawowego, skoro pozew oparty był na roszczeniu wekslowym. Stosunek podstawowy stanowił wyłącznie uzasadnienie (przesłankę) istnienia stosunku wekslowego, na który opiewało powództwo. O ile zatem naturalne jest badanie stosunku podstawowego w procesie opartym na roszczeniu wekslowym, o tyle nie oznacza to, że w razie ustalenia nieistnienia dochodzonego roszczenia wekslowego, sąd może zasądzać inne roszczenie – roszczenie ze stosunku podstawowego podanego wyłącznie jako uzasadnienie istnienia roszczenia wekslowego.

Niemniej nawet przenosząc, z naruszeniem art. 321 § 1 k.p.c., postępowanie na grunt innego roszczenia niż to, na które opiewa pozew – tj. na grunt roszczenia z umowy pożyczki, również i w tym wypadku powództwo podlegałoby oddaleniu w całości. Rzecz bowiem w tym, że z tych samych względów, co wyżej wskazane, nie zaistniały przesłanki do wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki (w dacie wypowiedzenia nie miała zaległości wobec powódki). Skoro tak, to roszczenie oparte na pożyczce mogłoby opiewać wyłącznie na należne, w świetle harmonogramu spłat, raty pożyczki (po uwzględnieniu niezwiązania pozwanej postanowieniami abuzywnymi – co skutkowałoby zmniejszeniem kwoty tych rat względem harmonogramu załączonego do akt). Jednakże, na dzień 18 marca 2020 r. (a zadłużenia pozwanej na tę datę powódka dochodziła w niniejszym procesie – z uwagi na (...) § 1 k.p.c. wszelkie próby zmian tego stanu rzeczy były niedopuszczalne i procesowo bezskuteczne) pozwana nie miała żadnej zaległości.

Pomijając bowiem niemożność przeniesienia procesu na stosunek podstawowy łączący strony, nie ulega wątpliwości, że powódka dochodziła zadłużenia pozwanej na dzień 18 marca 2020 r. Wynika to wprost z datowanego na 18 marca 2020 r. załącznika do pozwu stanowiącego wyliczenie dochodzonej kwoty (k. 3, „dług na dzień dzisiejszy”).

Nie byłoby dopuszczalne w tak skonstruowanym powództwie zasądzać na rzecz powódki należności wprawdzie należnych jej od pozwanej z umowy pożyczki, o której powódka wspomniała w pozwie, i której kserokopię załączyła do akt, jednak za inne okresy niż te, na które opiewało powództwo (którego zgodnie z art. 5054 § 1 k.p.c. nie można rozszerzać). Stanowiłoby to rażące naruszenie art. 321 § 1 k.p.c.

b) *abuzywność postanowień umowy*

Sąd za abuzywne uznał postanowienia umowy pożyczki dotyczące wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłaty za (...). W ten sposób sąd wpisał się w ugruntowane stanowisko sądów w stosunku do stosowanych przez powodową spółkę warunków umownych.

Podstawą prawną oceny ww. postanowień umownych jest art. 3851 § 1 k.c. W świetle tego przepisu nie wiążą konsumenta postanowienia, na które nie miał on rzeczywistego wpływu, a które kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Nie ulega wątpliwości, że pozwana była konsumentem jak również i to, że nie miała rzeczywistego wpływu na ukształtowanie ww. postanowień jako pochodzących ze wzorca umowy, stosowanego przez powódkę na szeroką skalę (zob. art. 3851 § 3 k.c., ewentualną okoliczność przeciwną musiałaby zgodnie z art. 3851 § 4 k.c. wykazać powódka).

Podnoszone przez powódkę twierdzenia, jakoby (...) stanowił spełnienie życzenia pozwanej, są gołosłowne i zupełnie niewiarygodne, w świetle znanej sądowi z urzędu praktyki powódki, która w ten sposób prowadzi działalność, że zaciągający u niej pożyczki konsumenci każdorazowo „wybierają” wersję z (...), czego nie zmienia fakt dysponowania przez powódkę odmienną wersją wzorca, chociażby nawet potencjalnie wykazała zawarcie z wykorzystaniem takiego odmiennego wzorca kilkunastu umów z innymi konsumentami. Niezależnie jednak od tego, sam (niewykazany) fakt możliwości wyboru wersji z albo bez (...) nie skutkuje wyłączeniem postanowienia o (...) spod badania abuzywności. Chociażby bowiem (...) był dobrowolną opcją, nie stanowiłby on postanowienia określającego świadczenie główne, tym samym sposób ukształtowania takiej „opcji” podlegały badaniu w świetle poszanowania przez powódkę interesów konsumentów.

Nie można również wynagrodzenia prowizyjnego uznać za główne świadczenie, wyłączone spod badania pod kątem abuzywności. Rzeczą ta stanowiła przedmiot gruntownej analizy dokonanej przez Sąd Najwyższy, uwzględniającej bogate orzecznictwo (...), a zwieńczonej uchwałą z 27 października 2021 r., III CZP 43/20. Wynika to z wzięcia pod uwagę modelu umowy o kredyt konsumencki ukształtowanej obowiązującą ustawą o kredycie konsumenckim i roli przyznanej w tej ustawie odsetkom oraz innym tzw. kosztom kredytu.

Uznać bowiem należy, że o ile odsetki stanowią typowe wynagrodzenie dla pożyczkodawcy za udostępnienie kapitału, o tyle wszelkie inne „pozaodsetkowe koszty” mają odmienną rolę. Nie jest ich celem umożliwienie zwiększenia przedsiębiorcy marżowości prowadzonego przedsięwzięcia, bowiem w takim wypadku cały sens obowiązujących w porządku prawnym odsetek maksymalnych byłby unicestwiony, skoro wystarczyłoby pełniące analogiczną funkcję jak odsetki (tj. zapewnienie zarobku pożyczkodawcy) świadczenie nazwać prowizją i określić nominalnie, bez odniesienia się do czasu. „P. koszty” mają na celu umożliwienie prowadzenia rentownej działalności przedsiębiorcom. Oczywiście jest bowiem – na co wskazuje powódka – że nie byłoby rentowne świadczenie usług tzw. pożyczek-chwilówek, gdyby świadczenie należne pożyczkodawcy (poza zwrotem kapitału) sprowadzało się do kilku złotych, które wynosiłyby odsetki maksymalne. Rację ma powódka, że takie kilka złotych nie zwróciłyby nawet kosztów sprawdzenia sytuacji finansowej pożyczkobiorcy, nie mówiąc już o prowizji agenta, kosztach pozyskania kapitału czy ryzyku niespłacenia pożyczki, które w przypadku powódki, która udziela pożyczek na ogół osobom bez zdolności kredytowej, jest bardzo wysokie, i musi być wliczone w koszty działalności pokrywane właśnie z prowizji od udzielanych pożyczek.

Nie można jednak przechodzić obojętnie wobec wyżej zarysowanej zasadniczej różnicy w charakterze odsetek i pozaodsetkowych kosztów. O ile bowiem odsetki stanowią typową „cenę” usługi powódki, którą może na wolnym rynku kształtować wedle swojego uznania (z zastrzeżeniem limitów z art. 359 k.c.), o tyle „pozaodsetkowe koszty” muszą odpowiadać rzeczywistej potrzebie zapewnienia rentowności działalności powódki i nie mogą być określone w stricte arbitralny sposób, bez żadnego uzasadnienia i powiązania z rzeczywistymi kosztami, które powódka ponosi. Tymczasem powódka kształtuje te „pozaodsetkowe koszty” bez powiązania z rzeczywistymi kosztami, dążąc najzwyczajniej do zmaksymalizowania rentowności działalności (zysku z zaangażowanego kapitału), skoro suma „pozaodsetkowych kosztów” w przypadku w istocie każdej zawieranej przez powódkę z konsumentami umowy, wynosi ok. 100% ustalonego przez ustawodawcę w art. 36a u.k.k. limitu (w przypadku pozwanej, wyniosło dokładnie 100%, bo tyle stanowi suma opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia prowizyjnego oraz opłaty za Twój Pakiet). Próby uzasadnienia zastosowanej wysokości „pozaodsetkowych kosztów” stanowią typowe próby uzasadnienia ich ex post, na potrzeby procesu sądowego, a nie rzetelne ich skalkulowanie na potrzeby skonstruowania uczciwych warunków umów oferowanych konsumentom. Świadczy o tym brak podawania konkretnych kwot, a jedynie ogólnych kategorii kosztów. Te ogólne kategorie kosztów nie budzą wątpliwości sądu, rzecz jednak w tym, że niepodanie

konkretnych kwot, które składają się na poszczególne kategorie, wraz z dowodami ich ponoszenia, uniemożliwia sądowi zweryfikowanie tych „kosztów”. Jednoznacznie wskazuje to na traktowanie przez powódkę „pozaodsetkowych kosztów” jako w istocie części własnego wynagrodzenia, z którego nie musi się rozliczać ani tłumaczyć, nawet w procesie sądowym zmierzającym do oceny uczciwości zastosowanych postanowień tych właśnie kosztów dotyczących.

Nie ulega dla sądu wątpliwości, że *in concreto*, w przypadku umowy zawartej przez pozwaną, zastrzeżenie łącznych kosztów na poziomie 9 236 zł przy pożyczce 7 000 zł na 36 miesięcy, stanowi typowy przykład ukształtowania jej obowiązków w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszający jej interesy. Prowadzi to bowiem do wciągania konsumentów, i tak niemających zdolności kredytowej (jest to bowiem w istocie jedyny powód korzystania z usług instytucji parabankowych) w spiralę coraz to większego zadłużenia, wyzyskując ich nieodpowiedzialność finansową, a wielokrotnie i brak świadomości konsekwencji podejmowanych działań. Celowe jest w tym miejscu wskazanie, że dopuszczalne przez system prawa maksymalne odsetki kapitałowe od udzielonej pozwanej pożyczki wynosiłyby zaledwie 1 131,33 zł tj. zaledwie 12% całkowitego kosztu, który narzuciła pozwanej powódka.

Mając na uwadze powyższe, sąd za abuzywne uznał zarówno postanowienie dot. „wynagrodzenia prowizyjnego” w wysokości 5 771 zł (ponad 80% wartości pożyczki) jak i opłatę za (...) w wysokości 1 100 zł, która to kwota jest rażąco niewspółmierna do korzyści, jakie potencjalnie (...) mógłby przynieść pozwanej.

Natomiast opłata przygotowawcza w wysokości 129 zł, wbrew stanowisku pozwanej, nie narusza w rażący sposób jej interesów, a tym bardziej nie jest sprzeczna z dobrymi obyczajami. Jest to typowa opłata wstępna, rekompensująca koszty, które w świetle podstawowej wiedzy ekonomicznej powódka zmuszona była ponieść w związku z zawarciem umowy z pozwaną. Nie jest przy tym konieczne, jak by tego chciał pełnomocnik pozwanej, wyliczenie się z tego typu opłaty „co do grosza”. Gdyby na potrzeby zawarcia każdej umowy taka drobna opłata musiała być odrębnie kalkulowana, byłoby to z niekorzyścią dla konsumentów, generowałoby to bowiem kolejne, zbędne koszty. Nie jest bowiem rażąco nieuczciwe (ani w ogóle nieuczciwe) stosowanie opłat zryczałtowanych, tylko wykorzystywanie instytucji opłat/prowizji do maksymalizacji własnego zysku w oderwaniu od rzeczywiście ponoszonych kosztów.

c) brak zadłużenia pozwanej na 18 marca 2020 r.

Ponieważ ww. postanowienia nie wiązały pozwanej, mając na uwadze charakter sankcji z art. 3851 § 2 k.c., która działa *ex lege* i *ex tunc*, należało przekalkulować harmonogram rat. Skoro bowiem pozostałe postanowienia umowy pozostają w mocy, to w szczególności w mocy pozostaje obowiązek spłaty pożyczki w 36 równych, miesięcznych ratach, jak również obowiązek zapłaty odsetek oraz opłaty przygotowawczej. Rzecz jednak dodatkowo w tym, że odsetki nie są należne od opłaty przygotowawczej, która stanowi kredytowany koszt kredytu (zob. art. 5 pkt 10 u.k.k. oraz wyrok (...) w sprawie C-377/14).

Po przekalkulowaniu okazuje się, że pozwana w rzeczywistości zobowiązana była do zapłaty comiesięcznie 228,92 zł, i to nie uwzględniając obniżenia maksymalnych odsetek w związku ze zmianami stopy referencyjnej NBP, począwszy od marca 2020 roku. Co za tym idzie, do 18 marca 2020 r. pozwana zobowiązana była do spłaty kwoty 1 602,46 zł, podczas gdy spłaciła 1 804 zł, co daje nadpłatę 201,54 zł.

W konsekwencji zatem – ani nie ziszczyły się przesłanki do wypowiedzenia (wypowiedzenie było zatem bezskuteczne, jego przesłanką była bowiem opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekraczającego 30 dni, pod warunkiem uprzedniego wezwania pozwanej do zapłaty zaległości w terminie 7 dni), ani do wypełnienia weksła (uzależnionego od takiej samej przesłanki). Tym samym ani nie powstało roszczenie wekslowe, ani pożyczka nie została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

Zapłata zadłużenia wynikającego z kolejnych rat (począwszy od kwietnia 2020 roku) może być przedmiotem nowego powództwa. Z uwagi na rygory postępowania uproszczonego nie jest bowiem dopuszczalne rozszerzenie powództwa (art. 5054 § 1 k.p.c.) – a co więcej – w świetle ugruntowanego rozumienia świadczeń powtarzających się – nie można zaliczyć do takich rat pożyczki, skoro składają się one na jedną całość, niezależną od czynnika czasu.

Z uwagi na powyższe, powództwo podlegało oddaleniu w całości, a odnoszenie się do pozostałych zarzutów pozwanej było niecelowe.

V. Koszty procesu

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą powódka obowiązana jest zwrócić pozwanej niezbędne koszty celowej obrony. Na zasądzoną kwotę zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. złożyły się: wynagrodzenie radcy prawnego, które zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych wynosi 3600 zł oraz opłata skarbową od złożonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z.ądzenia:

- odnotować uzasadnienie;
- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki r. pr. C.-Z. przez umieszczenie w portalu informacyjnym.

W., 5 kwietnia 2022 roku asesor sądowy Mateusz Janicki